

da je mleko njegovo. Nasilnica se zato mora umakniti. Muca se je tudi zares umikala — z glavo v piskrček za sladkim mlekcem, ki ga je bilo vedno manj. Deček začne vpiti na vse grlo. Mati prihiti in vidi — muco Sladkosnedo s piskrčkom na glavi. Otresa se in otresa, a piskrčka ne more otresti. Tudi videti ni mogla nič, ker ji je pokrivalo segalo čez oči in ušesa.

Ko je Sladkosnedka slišala v bližini Zoranovo mamo, je zbežala kakor navadno po stopnicah pod streho, pa ni videla, kam beži ter je zadevala s piskrčkom na glavi sedaj v zid, sedaj ob duri in stol, slednjič celo ob stopnice. Tedaj je pa s težavo skakala od praga do praga navzgor in trkljala s piskrčkom tako smešno, da je jokajoči deček odložil žlico in se smejal Sladkosnedki. Tudi mama se je smejala muc, ki si je pomagala „tek-tek-tek, pek-pek-pek“ pod streho. Prej nego je pripeketal na vrh, je bil piskrček razbit. Črepinje so se ji zluščile z glave, da je mogla vsaj videti, kaj se je zgodilo. Bridko je tožila svojo nezgodo: miau, mi-mi-au!

Poslej je imel Zoran nekaj časa mir pri jedi, muc Sladkosnedi je pa ostal za spomin okolo vrata z žico prepleten piskrčkov rob — ovratnik!

Kdo je zlate volje?

*Polje in njiva
cvet si pripenja —
v zraku se skriva
dih hrepenjenja ...*

*Pomlad prihaja,
troši cvetice,
k zemlji iz raja
išče stezice!*

*Skrit za oblakom
ptiček prepeva,
mladim junakom
prsi razgreva!*

*V prsa kipeča
radost gre s šumom,
v pesmi se sreča
mladost s pogumom!*

*Kdo li je volje
zlate? — Za mano!
Ptička nad polje,
mi — čez poljano!*

Fran Žgur.

